

(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 22/2007 z 30. januára 2018 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 24/2018 z 20. decembra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 T 22/2007 z 13. novembra 2008 uznaný vinným zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý Trestný zákon“) a prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za ktoré bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 5 mesiacov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do I. nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. a) starého Trestného zákona.

3. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 3 To 17/2009-208 z 11. februára 2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil vo výroku o vine za trestný čin útoku na verejného činiteľa a vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám v tejto časti rozhodol tak, že uznal sťažovateľa vinným z trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Výrok o vine zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona ostal v prvostupňovom rozhodnutí nedotknutý. Za spáchanie uvedených trestných činov krajský súd odsúdil sťažovateľa podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2

a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

4. Pretože druhostupňové (odvolacie) konanie bolo podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku vedené proti sťažovateľovi ako proti ušlému, 3. decembra 2017, t. j. po tom, ako bol v predmetnej trestnej veci 26. septembra 2017 pri návrate zo zahraničia zadržaný a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody, sťažovateľ podal návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti podľa § 362 ods. 1 Trestného poriadku.

5. Okresný súd návrh sťažovateľa uznesením sp. zn. 7 T 22/2007 z 30. januára 2018 zamietol, pretože pre vykonanie odvolacieho konania proti sťažovateľovi ako ušlému boli splnené zákonné podmienky ustanovené v § 358 ods. 1 Trestného poriadku.

6. Toto rozhodnutie okresného súdu sťažovateľ považoval za nesprávne a podal proti nemu sťažnosť, ktorú v prvom rade odôvodnil tým, že okresný súd pri rozhodovaní o predmetnom návrhu neprihliadal na uplatnenú argumentáciu a tomu zodpovedajúce predložené dôkazy svedčiace o tom, že sťažovateľ sa trestnému stíhaniu nevyhýbal a neskrýval sa. Ďalší dôvod podania riadneho opravného prostriedku spočíval v tom, že súd prvého stupňa o návrhu konal a rozhodol 30. januára 2018 na neverejnom zasadnutí, čo sťažovateľ považoval z vecného hľadiska za nesprávne, pretože bez jeho vypočutia a vykonania ďalších dôkazov nebolo možné dostatočne zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti pre posúdenie návrhu na opätovné prejednanie veci. Napokon tretím dôvodom podania sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 30. januára 2018 bola skutočnosť, že krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 17/2009 nesprávne aplikoval na konanie sťažovateľa vo vzťahu k trestnému činu útoku na verejného činiteľa ustanovenia neskoršieho Trestného zákona (účinného od 1. januára 2006), a nie starého Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005), ktoré boli podľa názoru sťažovateľa preňho priaznivejšie. Právny záver odvolacieho súdu v tejto otázke sťažovateľ nepovažoval za správny a súdne rozhodnutie založené na takomto právnom závere je podľa neho nezákonné a v konečnom dôsledku viedlo k ukladaniu trestu v rozpore so zákonom v rámci nezákonnej trestnej sadzby.

7. O sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu z 30. januára 2018 krajský súd rozhodol uznesením č. k. 2 Tos 24/2018-413 z 20. decembra 2018 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

8. Uzneseniu krajského súdu sťažovateľ vytýka dve skutočnosti. Prvou je to, že z rozsiahlych sťažnostných námietok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa sa krajský súd vyjadril prakticky iba k jedinej, týkajúcej sa údajného nesprávneho postupu odvolacieho súdu pri ukladaní trestu, k čomu krajský súd ako súd druhého stupňa uviedol, že ani prípadne nesprávne uložený trest odňatia slobody sťažovateľovi by v teraz prejednávanej veci nebol dôvodom na iný záver okresného súdu o podanom návrhu sťažovateľa ako ten, ktorý zvolil vo svojom napadnutom uznesení. Krajský súd v celom odôvodnení svojho rozhodnutia k rozsiahlym sťažnostným námietkam zaujal podľa sťažovateľa stanovisko len k tejto jedinej. Avšak aj toto stanovisko má podľa jeho slov charakter len všeobecného konštatovania bez vysvetlenia právnych dôvodov takéhoto posúdenia tejto sťažnostnej námietky.

9. Celkom bez akéhokoľvek vyhodnotenia a posúdenia tak zostali všetky ostatné námietky sťažovateľa týkajúce sa toho, že prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťami uvedenými v návrhu na opätovné prejednanie veci a listinnými dôkazmi preukazujúcimi tieto skutočnosti, keď sťažovateľ v podanej sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu namietol práve to, že záver o splnení podmienok na konanie proti ušlému v zmysle § 358 ods. 1 Trestného poriadku bol založený len na konštatovaní správnosti postupu odvolacieho súdu v pôvodnom trestnom konaní a vôbec nevychádzal z vyhodnotenia a posúdenia tých skutočností, ktoré sťažovateľ uviedol v podanom návrhu podľa § 362 ods. 1 Trestného poriadku a ktoré preukazoval listinnými dôkazmi pripojenými k tomuto návrhu a ktoré práve spochybňovali významným spôsobom tie zistenia odvolacieho súdu v pôvodnom trestnom konaní, na ktorých bol založený záver o splnení podmienok na konanie proti ušlému.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd nezaujal prakticky žiadne konkrétne stanovisko vo vzťahu k žiadnej zo sťažnostných námietok a tieto v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec žiadnym spôsobom nevyhodnotil tak, aby sa sťažovateľ mohol dozvedieť aspoň to, z akých podstatných dôvodov považoval krajský súd všetky tieto námietky vo svojom súhrne za neopodstatnené. Takéto rozhodnutie krajského súdu potom podľa sťažovateľa vôbec nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia a je celkom arbitrárne.

11. Druhou okolnosťou, na ktorú sťažovateľ poukazuje, je, že predsedom senátu krajského súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, bol JUDr. Jozef Janík. Proti osobe tohto sudcu sťažovateľ vzniesol prostredníctvom obhajcu námietku zaujatosti, ktorej zásadným dôvodom bolo, že tento sudca bol ako člen senátu účastný rozhodovania odvolacieho súdu v pôvodnom trestnom konaní. Ako sťažovateľ tvrdí, z obsahu trestného spisu v tejto veci je zrejmé, že JUDr. Jozef Janík po vznesení tejto námietky zaujatosti oznámil svoju zaujatosť, ktorú zdôvodnil tým, že vo veci v minulosti ako člen senátu právoplatne rozhodol o odvolaní sťažovateľa ako obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku. Napriek tomu nebol JUDr. Jozef Janík z prejednávania a rozhodovania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2 Tos 24/2018 vylúčený. Podľa sťažovateľa bolo neprípustné, aby o jeho sťažnosti ako odsúdeného proti uzneseniu prvostupňového súdu o zmietnutí jeho návrhu na opätovné prejednanie veci rozhodoval ako predseda senátu nadriadeného súdu ten sudca, ktorý bol členom senátu odvolacieho súdu v pôvodnom trestnom konaní, keď práve postup tohto odvolacieho súdu, a teda senátu, ktorého členom bol JUDr. Jozef Janík, bol teraz predmetom prieskumu týkajúceho sa správnosti postupu odvolacieho súdu v pôvodnom trestnom konaní z hľadiska naplnenia predpokladov § 358 a nasl. Trestného poriadku na konanie proti ušlému.

12. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť takisto smeruje, sťažovateľ ako podstatnú uvádza skutočnosť, že postupom tohto súdu, ktorý o návrhu sťažovateľa ako odsúdeného na opätovné prejednanie veci podľa § 362 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol na neverejnom zasadnutí bez jeho vypočutia a vykonania ním

navrhovaného dokazovania, mu bolo odňaté právo na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

13. V závere sťažovateľ zhrnul, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu z 20. decembra 2018 neobsahuje prakticky žiadne skutkové a právne závery a ide o rozhodnutie zjavne neodôvodnené a arbitrárne, porušujúce jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že toto rozhodnutie neobsahuje riadne odôvodnenie, ktoré by dalo odpoveď aspoň na základné a rozhodujúce sťažnostné námietky, na ktorých sťažovateľ ako odsúdený založil svoju sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na opätovné prejednanie veci, a jednak z dôvodu, že toto rozhodnutie bolo vydané senátom, ktorého predseda mal byť z rozhodovania danej veci vylúčený.

14. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces zaručené v článku 46 ods. 1 a v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. 2 Tos 24/2018-413 zo dňa 20. 12. 2018 a uznesením Okresného súdu Trenčín č. 7 T 22/2007 zo dňa 30. 1. 2018, porušené boli.

2) Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. 2 Tos 24/2018-413 zo dňa 20. 12. 2018 a uznesenie Okresného súdu Trenčín č. 7 T 22/2007 zo dňa 30. 1. 2018 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3) [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania pred ústavným súdom za jeho právne zastúpenie advokátom v sume 415,51 €, ktorú sú povinní Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet jeho advokáta JUDr. Jána Legerského, Advokátska kancelária Trenčín, Nám. sv. Anny č. 25 do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa a tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 7 T 22/2007 z 30. januára 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 24/2018 z 20. decembra 2018, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnosťou a nedostatočnou odôvodnenosťou napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich o návrhu sťažovateľa na opätovné prejednanie trestnej veci súdom v jeho prítomnosti, pretože sa nedostatočne zaoberali argumentáciou uplatnenou v tomto návrhu, ďalej tým, že prvostupňovým súdom nebolo v danej veci nariadené verejné zasadnutie, na ktorom by sa sťažovateľ mohol osobne k veci vyjadriť, ako aj tým, že o návrhu v druhom stupni konal a rozhodoval sudca, ktorý mal byť z rozhodovania predmetnej trestnej veci vylúčený.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v ústave a práva zaručeného v dohovore uznesením okresného súdu sp. zn. 7 T 22/2007 z 30. januára 2018

24. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu ako súdu konajúceho v tejto veci na prvom stupni, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03). Ústavný súd konštatuje, že v aktuálnej veci nemá právomoc preskúmať označené napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe riadneho opravného prostriedku (sťažnosti) krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam v prípade zistenia, že okresný súd do týchto neprípustne zasiahol.

25. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 24/2018 z 20. decembra 2018

26. Ústavný súd považuje na tomto mieste za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej nie je vzhľadom na svoje ústavné postavenie oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

27. Prvá podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd, ako aj krajský súd založili napadnuté uznesenia len na skutočnostiach (nesprávnych informáciách) im známych z dôkazov vykonaných v čase konania a rozhodovania v merite veci a neprihliadali na skutočnosti a dôkazy o nich, ktoré sťažovateľ predostrel v návrhu na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti. Pritom je sťažovateľ presvedčený, že podmienky pre postup podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku (realizovanie odvolacieho konania proti sťažovateľovi ako proti ušlému) splnené neboli, pretože záver konajúcich súdov o tom, že sa skrýval alebo úmyselne zdržiaval v zahraničí, bol chybný.

28. Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 2 Tos 24/2018-413 z 20. decembra 2018 v relevantnej časti uviedol:

„Súd prvého stupňa správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre opätovné prejednanie trestnej veci... vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 7 T/22/2007 a na odvolacom Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 3 To/17/2009, pretože... súd prvého stupňa... správne zistil, že v... trestnej veci boli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 358 ods. 1 Tr. por., podľa ktorých odvolací Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 3 To/17/2009 v súlade so zákonom vykonal v trestnej veci odsúdeného... konanie podľa ustanovení piateho dielu siedmej hlavy Trestného poriadku - konanie proti ušlému. Okresný súd pritom vecne správne a aj chronologicky podrobne na strane 5 až 7 písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, z akých dôvodov bolo v pôvodnom konaní rozhodnuté v súlade so stavom veci a zákonom.

V napadnutom uznesení vecne správne, presvedčivo a veľmi podrobne vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval a keďže krajský súd sa s jeho závermi v celom rozsahu stotožnil, v podrobnostiach naň iba poukazuje.

K námietke... týkajúcej sa údajného nesprávneho postupu Krajského súdu v Trenčíne pri ukladaní trestu odsúdenému... súd druhého stupňa považuje za potrebné uviesť, že ani prípadne nesprávne uložený trest odňatia slobody odsúdenému by v teraz prejednáwanej veci nebol dôvodom na iný záver okresného súdu o podanom návrhu odsúdeného ako ten, ktorý zvolil vo svojom napadnutom uznesení.

...krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami odsúdeného sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a náležitým spôsobom vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.“

29. Pretože súd druhého stupňa vo svojom rozhodnutí odkázal na odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 T 22/2007 z 30. januára 2018, ktoré považoval

za správne, ústavný súd sa oboznámil aj s obsahom tohto prvostupňového rozhodnutia, v ktorom okresný súd okrem iného uviedol:

«Vo vzťahu k skúmaniu splnenia/nesplnenia zákonných podmienok ustanovených v § 358 ods. 1 Tr. poriadku dospel súd k záveru, že návrh bol podaný nedôvodne, nakoľko podľa súdu boli splnené podmienky pre vykonanie odvolacieho konania v konaní proti ušlému.

Podľa § 358 ods. 1 Tr. poriadku konanie proti ušlému možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva.

Z... obsahu trestného spisu vyplýva, že odsúdený si bol vedomý nielen toho, že v predmetnej trestnej veci sa vykoná aj odvolacie konanie, pretože proti rozsudku okresného súdu zahlásil odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu, ale podľa názoru súdu si bol odsúdený vedomý aj skutočnosti, že krajský súd ako súd odvolací začal vykonávať procesné úkony s cieľom vykonať verejné zasadnutie o odvolaní odsúdeného. Táto skutočnosť vyplýva z toho, že odsúdený prevzal predvolanie na verejné zasadnutie vytýčené na deň 23. 03. 2009, ktorého sa nezúčastnil a svoju neúčast' ospravedlnil prostredníctvom obhajcu, ktorý predložil potvrdenie ošetrojúceho lekára. Dovtedy odsúdený preberal súdne zásielky, tak okresného aj krajského súdu, na adrese svojho trvalého pobytu - [REDAKOVANÉ]. Následne už predvolania krajského súdu na ďalšie vytýčené termíny verejného zasadnutia (na dni 20. 04. 2009, resp. 24. 08. 2009), ktoré mu boli doručované na adresu trvalého pobytu, ktorú už v prípravnom konaní uviedol ako adresu trvalého pobytu..., odsúdený neprevzal, ale predvolania sa vrátili krajskému súdu ako neprevzaté v odbernej lehote. Krajský súd doručoval predvolanie na verejné zasadnutie na deň 24. 08. 2009 aj prostredníctvom polície, avšak neúspešne, keďže doručujúci policajti nezastihli odsúdeného na adrese trvalého pobytu a od jeho otca zistili, že odsúdený sa dlhodobo zdržuje v zahraničí, pravdepodobne vo Veľkej Británii, avšak jeho návrat na Slovensko nevedel otec spresniť.

Následne krajský súd na vytýčenom verejnom zasadnutí dňa 24. 08. 2009 k pobytu odsúdeného vypočul jeho obhajcu. Obhajca súdu uviedol, že s klientom nie je v kontakte a od jari 2009 má vypnutý mobil, pričom pri poslednom kontakte mu uviedol, že odchádza niekam na brigádu.

Uvedené skutočnosti možno vo svojom súhrne posúdiť len ako úmysel odsúdeného vyhýbať sa účasti na odvolacom konaní tým, že sa skrýval na neznámom mieste, pravdepodobne aj v zahraničí, keďže aj dodaný do výkonu trestu v tejto veci bol po predchádzajúcom zadržaní na letisku v Košiciach po prilete zo zahraničia (Londýn, Veľká Británia), pričom už jeho otec v lete 2009 uviedol, že odsúdený sa dlhodobo zdržuje v zahraničí, pravdepodobne vo Veľkej Británii. Odsúdený, uvedomujúc si začatie odvolacieho konania, keďže mu bolo doručené predvolanie na verejné zasadnutie na deň 23. 03. 2009, síce svoju neúčast' z tohto verejného zasadnutia ospravedlnil, avšak následne už súdne zásielky, doručované na adresu trvalého pobytu, nepreberal, inú adresu na doručovanie písomností krajskému ani okresnému súdu neoznámil, a to ani prostredníctvom obhajcu, hoci už v prípravnom konaní bol pri výsluchu v postavení obvineného poučený o potrebe oznamovania zmeny adresy na doručovanie písomností, o podmienkach doručovania písomností a o následkoch s tým spojených... Aj obhajca dňa 16. 02. 2007 telefonicky oznámil vtedy okresnému súdu zmenu trvalého pobytu odsúdeného na [REDAKOVANÉ], s tým, že adresa trvalého pobytu je aj adresa na doručovanie písomností... Napokon úmysel odsúdeného vyhnúť sa trestnému konaniu možno jednoznačne vyvodiť zo skutočností uvádzaných obhajcom, že odsúdený od jari 2009, čo časovo zodpovedá začatiu odvolacieho konania, vypol svoj mobil, nekontaktoval ani svojho obhajcu, ktorého si zvolil ešte v prípravnom konaní, a ktorému len uviedol, že odchádza niekam na brigádu, teda ani jemu neuviedol adresu svojho vtedajšieho aktuálneho pobytu, na ktorej by bol pre účely odvolacieho konania zastihnuteľný.

Odsúdený tak vedel o prebiehajúcim odvolacom konaní, napriek tomu nekontaktoval krajský súd ani svojho obhajcu, ktorý odsúdeného zastupoval od prípravného konania a aj počas celého odvolacieho konania, teda aj na verejnom zasadnutí dňa 11. 02. 2013, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 3 To/17/2009-208 zo dňa 11. 02. 2013, a ktorým bolo trestné konanie odsúdeného právoplatne skončené.

Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že po verejnom zasadnutí zo dňa 24. 08. 2009 a zistených skutočností od obhajcu a od polície (informácie o pobyte odsúdeného od jeho otca), krajský súd dôvodne vydal príkaz na zatknutie odsúdeného (vtedy obžalovaného) a z dôvodného predpokladu, že odsúdený prebýva v zahraničí (skutočností nasvedčovali

najmä pobytu vo Veľkej Británii, avšak nebolo možné vylúčiť ani iné krajiny mimo Európskej únie), vydal aj európsky a medzinárodný zatykáci rozkaz.

Krajský súd po vydaní vyššie uvedených „zatykačov“ neostal nečinný, ale zisťoval stav pátrania na medzinárodnej úrovni dopytmi na Národnú ústredňu SIRENE... avšak odpovede o vypátraní pobytu [REDAKOVANÉ] boli s negatívnym výsledkom...

Do dňa 04. 01. 2013 nebol na základe vydaných „zatykačov“ odsúdený zadržaný ani na území Slovenskej republiky, ani v zahraničí. S poukazom na uvedené skutočnosti vydal predseda odvolacieho senátu dôvodne opatrenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To/17/2009-203 zo dňa 04. 01. 2013, ktorým rozhodol o vykonaní odvolacieho konania ako proti ušlému. Je potrebné poukázať, že nebol zrealizovaný žiadny z vydaných „zatykačov“ a z dopytov na políciu... nebol zistený aktuálny pobyt odsúdeného. Odsúdený, uvedomujúc si, že sa voči nemu začalo odvolacie konanie, na čo už súd vyššie poukázal, prestal preberať súdne zásielky, nekontaktoval ani svojho obhajcu, ani súd a neoznámil inú adresu vtedajšieho aktuálneho pobytu. Na základe týchto skutočností bolo podľa názoru súdu dôvodné konať ďalej ako proti ušlému. Napokon nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že odsúdený [REDAKOVANÉ] ani v podanom návrhu nevysvetlil, kde sa od jari 2009 až do jeho zadržania dňa 26. 09. 2017 zdržiaval a prečo už na adrese trvalého pobytu v období marec 2009 až august 2009 nepreberal súdne zásielky z krajského súdu a následne sa o priebeh odvolacieho konania nezaujímal, keďže už nekontaktoval ani súd, ani svojho obhajcu. Ak sa v danom období jar 2009 až do 26. 09. 2017 zdržiaval dlhodobo v zahraničí, mal odsúdený povinnosť podľa § 9 zákona č. 253/1998 Z. z. v znení účinnom už v roku 2009 pred vycestovaním ohlásiť túto skutočnosť ohlasovni v mieste trvalého pobytu a v ohlásení uviesť štát a miesto pobytu a predpokladanú dobu pobytu.

Súd si pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného vyžiadal lustrácie z Registra obyvateľov, zo Sociálnej poisťovne ako aj z Registra priestupkov..., ktoré sa vzťahujú aj na obdobie vedenia odvolacieho konania až doposiaľ, z ktorých vyplýva, že odsúdený nebol v danom období v evidencii Sociálnej poisťovne ako zamestnanec, ani nespáchal priestupok, naďalej mal vedený trvalý pobyt na adrese [REDAKOVANÉ], a tak možno dôvodne konštatovať v spojení s už vyššie uvádzanými skutočnosťami (tvrdenia jeho otca o pobyte v zahraničí, nekontaktovanie obhajcu s uvedením, že odchádza na nejakú brigádu), že sa skrýval pravdepodobne aj v zahraničí.

V období od jesene 2009, kedy krajský súd vydal na odsúdeného „zatykače“ (vtedy v postavení obžalovaného), do 04. 01. 2013, kedy krajský súd rozhodol o vykonaní konania proti ušlému, bolo dostatočne dlhé obdobie, aby sám odsúdený kontaktoval súd, resp. aby o svojom pobyte informoval prostredníctvom svojho obhajcu, čo však neurobil, a nakoľko policajným orgánom sa na základe vydaných „zatykačov“ neporadilo vypátrať pobyt [REDAKOVANÉ], resp. ho zadržať, odôvodňuje to predpoklad, že sa [REDAKOVANÉ] úmyselne vyhýbal trestnému konaniu tým, že sa skrýval na neznámom mieste buď na území Slovenskej republiky, alebo aj v zahraničí.

Ak odsúdený poukazuje na správu z reštančnej veci... v ktorej predseda odvolacieho senátu konštatoval nadbytočnosť vykonania konania proti ušlému, súd v tejto súvislosti uvádza, že v čase vyhotovenia správy dňa 20. 06. 2012 mal predseda odvolacieho senátu uvedený právny názor, ktorý však nemožno považovať za konečný a nemenný, ktorý by vylučoval vykonať v ďalšom období konanie proti ušlému. Napokon po uplynutí určitého obdobia a zhodnotení stavu veci dospel predseda senátu dňa 04. 02. 2013 k názoru, že vykonanie konania proti ušlému je dôvodné. S dôvodnosťou vykonania konania proti ušlému sa súd v súčasnosti stotožnil, a to s poukazom už na vyššie podrobne uvádzané skutočnosti.

Odsúdený v návrhu tiež poukazuje na nedostatočne odôvodnené opatrenie o vykonaní konania proti ušlému zo dňa 04. 01. 2013. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že opatrenie je v zmysle ustanovenia § 162 Tr. poriadku rozhodnutím, ktoré má operatívno-organizačnú alebo technickú povahu, a preto nemusí spĺňať po obsahovej stránke rozsiahlejšie odôvodnenie. Napokon v predmetnom opatrení je poukázané, že odsúdený mal po podaní odvolania ujsť a od augusta 2009 sa zdržiavať na neznámom mieste v zahraničí.

Na záver súd poukazuje, že odvolacie konanie bolo vykonané v konaní proti ušlému za súčasného dodržania všetkých náležitostí konania proti ušlému. Odsúdený bol v konaní zastúpený obhajcom (§ 359 Tr. poriadku), pričom odsúdenému nebol odvolacím súdom na účely konania proti ušlému ustanovený nový obhajca, ale v odvolacom konaní sa pokračovalo s jeho obhajcom, ktorého si odsúdený zvolil ešte v prípravnom konaní. Obhajca bol prítomný na verejnom zasadnutí dňa 11. 02. 2013, predvolanie obžalovaného... bolo uverejnené aj na webovej stránke súdu (...§ 361 ods. 2 Tr. poriadku) a taktiež bol obhajcovi doručený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To/17/2009-208 zo dňa 11. 02. 2013 (§ 361 ods. 1 Tr. poriadku).»

30. Po preskúmaní oboch uznesení ústavný súd konštatuje, že z napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu) zjavne vyplývajú jasné, zrozumiteľné a logické dôvody, prečo konajúce súdy dospeli k záveru, že u sťažovateľa boli splnené zákonné podmienky pre vykonanie (pôvodného) odvolacieho konania proti sťažovateľovi ako ušlému, a teda prečo neprichádzalo do úvahy vyhovieť návrhu sťažovateľa na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s prvostupňovým uznesením nemožno označiť za arbitrárne, pritom je primerane, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené.

31. Všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach zreteľne popísali správanie sťažovateľa v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 17/2009, ktoré nasvedčovalo jeho úmyslu vyhnúť sa trestnému stíhaniu skrývaním sa, resp. zdržiavaním sa v zahraničí. Uviedli, ktoré zákonné povinnosti sťažovateľ v tejto súvislosti zanedbal (nesplnil), ako aj to, že musel vedieť o následkoch s tým spojených. Poukázali na procesné úkony, ktorými sa odvolací súd snažil dosiahnuť prítomnosť sťažovateľa na konaní, avšak s negatívnym výsledkom. Skutkové zistenia v tomto smere však krajskému súdu v pôvodnom druhostupňovom konaní neumožnil inak, iba vykonať odvolacie konanie proti sťažovateľovi ako ušlému.

32. Ústavný súd vníma skutočnosti sťažovateľom uvádzané v návrhu na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti ako ospravedlňovanie okolností, ktoré reálne nastali v priebehu odvolacieho konania a ktoré okresný a krajský súd v napadnutých uzneseniach o návrhu jasne pomenovali, vyhodnotili a v konečnom dôsledku o ne opreli svoje finálne závery. Sťažovateľ tak v označenom návrhu, ako aj v ústavnej sťažnosti žiadnym argumentačne relevantným spôsobom nepopiera samotnú existenciu faktických dôvodov, pre ktoré bolo odvolacie trestné konanie proti nemu vykonané ako proti ušlému (jeho vedomosť o trestnom konaní vedenom proti jeho osobe a súčasnej jeho neprítomnosti a nemožnosti zabezpečenia prítomnosti na konaní – verejnom zasadnutí) a ktoré zároveň boli následne rozhodujúcimi dôvodmi nevyhovievania návrhu na opätovné prejednanie veci

v jeho prítomnosti, ale subjektívne uvádza, prečo tieto dôvody z jeho pohľadu nastali. Za takejto situácie nemožno všeobecným súdom konajúcim o návrhu na opätovné prejednanie veci z hľadiska ochrany základných práv sťažovateľa nič vytknúť.

33. Rozhodujúcou otázkou bolo to, či v odvolacom konaní boli splnené podmienky na konanie v neprítomnosti sťažovateľa, a na túto dali presvedčivú odpoveď.

34. S poukazom na konkrétne skutočnosti súdy oboch stupňov konštatovali, že v čase rozhodovania krajského súdu v roku 2013 boli splnené všetky zákonom predvídané podmienky na konanie proti sťažovateľovi ako ušlému. Odvolací súd vykonal všetky potrebné úkony k zisteniu pobytu sťažovateľa a z predložených správ považoval za preukázané, že v čase konania na súde II. stupňa bol jeho pobyt neznámy, v mieste bydliska sa nezdržiaval, súdne zásielky na ním uvedenej adrese nepreberal a príbuznou osobou, ako aj obhajcom bol avizovaný jeho pohyb a pobyt v cudzine, ktorý sa však nepodarilo vypátrať ani orgánmi na to určenými.

35. Uvedený sumár predstavuje dostatočne presvedčivé dôvody pre taký výsledok, aký urobili vo veci sťažovateľa všeobecné súdy v napadnutých rozhodnutiach.

36. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd podobne ako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uznáva, že prítomnosť obvineného na súde má zásadný význam pre spravodlivosť konania a povinnosť zaručiť obvinenému právo byť prítomný na pojednávaní je jednou zo základných súčastí čl. 6 dohovoru (Hermi proti Taliansku, rozsudok veľkého senátu z 18. 10. 2006, č. 18114/02, § 58; Stoichkov proti Bulharsku, rozsudok z 24. 3. 2005, č. 9808/02, § 56).

37. Mnohé rozhodnutia ESLP (napr. Lala proti Holandsku, rozsudok z 22. 9. 1994 č. 14861/89, Krombach proti Francúzsku, rozsudok z 13. 2. 2001, č. 29731/96, Vab Geysseghem proti Belgicku, rozsudok z 21. 1. 1999, č. 26103/95, Poitrimol proti Francúzsku, rozsudok z 23. 11. 1993, č. 14032/88, Pelladoah proti Holandsku, rozsudok z 22. 9. 1994, č. 16737/90, a pod.) nasvedčujú tomu, že k porušeniu tohto ustanovenia

dohovoru dochádza najmä v prípadoch, keď neprítomnosť obvineného v konaní mala pre neho závažné následky, pokiaľ ide o možnosť využitia opravných prostriedkov alebo práva na právnu pomoc.

38. Z judikatúry EŠLP však takisto vyplýva, že konanie v neprítomnosti obvineného nie je v princípe nezlučiteľné s dohovorom, ak obvinený môže neskôr dosiahnuť, aby súd nanovo v jeho prítomnosti konal a rozhodol o dôvodnosti obžaloby z hľadiska skutkového i právneho.

39. Je však potrebné podotknúť, že z rozhodnutí EŠLP rovnako vyplýva (napr. *Medenica proti Švajčiarsku*, rozsudok č. 20491/92, *Sejdovic proti Taliansku*, rozsudok č. 56581/00], že EŠLP kladie dôraz na nutnosť možnosti nového konania skôr na prípady, keď stíhaný nebol o trestnom procese riadne informovaný, v účasti mu bránila nejaká prekážka, a pod.

40. Možno si tiež povšimnúť, že EŠLP v uvedenej judikatúre opakovane zdôraznil, že vzhľadom na dôležitosť osobnej prítomnosti obžalovaného je nutné ho odrádzať od nedôvodných absencií, aj keď použité sankcie nesmú byť neproporcionálne okolnostiam prípadu a obvinený nesmie byť pozbavený svojho práva obhajovať sa prostredníctvom obhajcu (pozri napr. aj *Nález Ústavného súdu Českej republiky z 24. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 371/07*).

41. Ústavný súd ďalej prízvukuje, že v neprítomnosti sťažovateľa bolo vykonané odvolacie konanie. Na konaní pred súdom prvého stupňa bol sťažovateľ prítomný a proti jeho rozsudku podal riadny opravný prostriedok, ktorý bol následne obhajcom doplnený o odôvodnenie.

42. Všeobecným princípom založeným na pojme spravodlivého procesu je, že osoba obvinená z trestného činu by mala mať právo byť prítomná na konaní súdu prvého stupňa. Osobná účasť obvineného na konaní odvolacieho súdu nemá nevyhnutne rovnaký kľúčový

význam, ako je to v prípade prvostupňového konania [Kamasinski proti Rakúsku, rozsudok z 19. 12. 1989, č. 9783/82, § 106].

43. Napriek tomu, že ESĽP deklaruje, že ak odvolací súd musí posúdiť otázku viny a nevinu, nemôže rozhodnúť bez bezprostredného zhodnotenia dôkazov predložených osobne obvineným s cieľom preukázať, že sa nedopustil skutku naplňujúceho údajne skutkovú podstatu trestného činu (Sibgatullin proti Rusku, rozsudok z 23. 4. 2009, č. 32165/02, § 36; Valbuena Redondo proti Španielsku, rozsudok, 13. 12. 2011, č. 21460/08, § 29). Z už uvedeného rozsudku vo veci Hermi proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu z 18. 10. 2006, č. 18114/02, § 62) však vyplýva, že skutočnosť, že obvinený nebol prítomný na konaní odvolacieho súdu posudzujúceho otázku viny a nevinu, sama osebe nebýva dostatočná na konštatovanie porušenia dohovoru. Aj v prípade odvolacieho súdu s plnou jurisdikciou z čl. 6 nevyplýva vždy právo na verejné prejednanie ani právo byť prítomný osobne. V danej oblasti je treba vziať do úvahy okrem iného osobitosti daného konania a spôsob, akým záujmy obhajoby boli vyložené a chránené pred odvolacím súdom, najmä s ohľadom na otázky, ktoré mali byť posúdené, a ich dôležitosť pre odvolateľa (pozri tiež Belziuk proti Poľsku, rozsudok z 25. 3. 1998, č. 23103/93).

44. Osobná prítomnosť obvineného môže byť žiaduca napr. v prípade, keď sťažovateľ bol odsúdený po tom, ako ho súd nižšieho stupňa oslobodil. V takom prípade je totiž vôbec prvýkrát rozhodované o otázke trestu, keď osobné charakteristiky obvineného môžu hrať veľkú úlohu. Je preto žiaduce, aby bol obvinený na pojednávaní súdu prítomný (pozri Botten proti Nórsku, rozsudok z 19. 2. 1996, č. 16206/90, § 50). To isté však platí aj v prípade, že obvinený bol súdom prvého stupňa odsúdený, pokiaľ sa má nadriadený súd venovať otázkam úzko spojeným s osobou sťažovateľa, napr. miere príčetnosti v dobe činu (pozri Moreira Ferreira proti Portugalsku, rozsudok, 5. 7. 2011, č. 19808/08, § 33 – § 35) či forme zavinenia (Lacadena Calero proti Španielsku, rozsudok, 22. 11. 2011, č. 23002/07, § 47).

45. Ak je však obvinený sám zodpovedný za to, že sa nemohol zúčastniť konania pred súdom vo svojej trestnej veci, nemá v zásade právo na nové konanie, ak jeho právnomu

zástupcovi nebolo bránené sa pôvodného konania účinne zúčastniť [pozri Medenica proti Švajčiarsku, rozsudok, 14. 6. 2001, č. 20491/92, § 56 – § 60].

46. Dohovor ani judikatúra ESLP teda nepožadujú vykonanie nového trestného konania (v prípade právoplatného odsúdenia), ak dôvody ku konaniu proti ušlému boli skutočne dané, alebo lepšie povedané, ak ani ex post nebolo spochybnené, že sa obvinený trestnému konaniu skutočne vyhýbal, a tým sa zároveň vzdal niektorých aspektov svojho práva na spravodlivý proces (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky z 24. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 371/07, § 27 – § 28).

47. S prihliadnutím na uvedenú judikatúru ESLP a z nej vyplývajúce závery ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol v pôvodnom procese osobne účastný konania na súde prvého stupňa a proti jeho meritórnemu rozhodnutiu podal riadny opravný prostriedok, a to jednak on sám, ako aj prostredníctvom kvalifikovaného obhajcu, ktorý odvolanie doplnil o odôvodnenie, v ktorom nepochybne mal možnosť uviesť všetky argumenty a návrhy s cieľom preukázať, že sa sťažovateľ nedopustil skutku naplňujúceho skutkovú podstatu trestného činu, zo spáchania ktorého bol okresným súdom uznaný za vinného. Preto aj keď sa v odvolacom konaní, na ktorom nebol sťažovateľ prítomný, posudzovala jeho vina a ukladal trest v inej výmere, nebolo to bez toho, aby sa sťažovateľ k jeho vtedy neprávoplatnému odsúdeniu vyjadril. Ústavný súd s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, spočívajúce v tom, že sťažovateľ o svojom trestnom stíhaní vedel, že mal možnosť podať a napokon aj podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, že bol v trestnom konaní riade zastúpený obhajcom, ako aj v tom, že sa nezdržiaval na adrese, ktorú pre účely trestného konania uviedol (resp. neoznámil všeobecnému súdu inú adresu, na ktorej ho bolo možné zastihnúť), že odvolací súd vynaložil dostatočné úsilie na zaistenie prítomnosti sťažovateľa v konaní, že sťažovateľ nezostal v kontakte so svojím obhajcom, a teda sám svojím konaním zapríčinil kontumačné rozhodnutie vo svojej trestnej veci v odvolacom konaní, nepovažoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu z 20. decembra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 24/2018, ktorým v konečnom dôsledku nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa na opätovné prejednanie jeho trestnej veci súdom v jeho

prítomnosti, za svojvoľné alebo neodôvodnené, a teda také, ktoré by neprípustne zasiahlo do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

48. Pokiaľ sťažovateľ namietal nesprávne použitie ustanovení nového Trestného zákona odvolacím súdom v pôvodnom konaní (vedenom pod sp. zn. 3 To 17/2009), čo rovnako sťažovateľ považoval za dôvod povolenia opätovného prejednaní veci, ústavný súd aj v tomto prípade akceptoval odpoveď krajského súdu. Ak predmetom konania pred všeobecnými súdmi bol návrh sťažovateľa na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti, úloha týchto súdov potom spočívala v preskúmaní toho, či boli alebo neboli splnené zákonné podmienky pre konanie proti sťažovateľovi ako proti ušlému, čo v konečnom dôsledku všeobecné súdy urobili. Argumentácia sťažovateľa tak nebola priliehavou prebiehajúcemu konaniu o jeho návrhu, čo krajský súd stručne, ale jasne a dostatočne zdôraznil. Preto ani táto námietka sťažovateľa nemohla byť ústavným súdom prijatá.

49. Napokon k námietke sťažovateľa, že vo veci jeho návrhu rozhodoval na druhom stupni sudca, ktorý mal byť z konania vylúčený, ústavný súd poznamenáva, že okrem toho, že v tejto súvislosti sťažovateľ nenamietal porušenie tomu zodpovedajúceho základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, bola táto otázka (ako to vyplýva priamo z textu odôvodnenia ústavnej sťažnosti) predmetom samostatného konania krajského súdu o sťažovateľom podanej námietke zaujatosti. Toto konanie a jeho výsledok však sťažovateľ aktuálnou sťažnosťou pred ústavným súdom relevantným spôsobom nenapadol. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti a rovnako zo sťažovateľom navrhovaného petitu rozhodnutia vyplýva, že ústavná sťažnosť nesmeruje proti rozhodnutiu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom.

50. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti a najmä s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd konštatuje, že uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 24/2018-413 z 20. decembra 2018 nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ani do práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v ich materiálnom

ponímaní, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa a tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 24/2018 z 20. decembra 2018

51. K námietke sťažovateľa spočívajúcej v tom, že v súvislosti s návrhom na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti nebolo na prvom stupni nariadené verejné zasadnutie, a teda nebol vypočutý v tomto konaní a nemal priestor sa k jednotlivým skutočnostiam vyjadriť, a v následnej absencii reakcie krajského súdu na takýto postup okresného súdu ústavný súd uvádza, že procesnoprávny predpis, ktorým sa konanie riadilo, t. j. Trestný poriadok nevyžaduje, aby v konaní podľa § 362 bol uskutočnený výsluch odsúdeného. V konečnom dôsledku to v ústavnej sťažnosti uznal aj sám sťažovateľ. Podstatné však je, že sťažovateľ ako odsúdený a zároveň iniciátor predmetného konania sa mal možnosť k veci v potrebnom rozsahu vyjadriť tým, že podal návrh, v ktorom predstrel svoje argumenty a požiadavky, a rovnako mal na to príležitosť (čo aj urobil) aj v riadnom opravnom prostriedku proti zamietavému rozhodnutiu okresného súdu, takže za takejto situácie skutočne nemožno z hľadiska požadovanej ochrany základných práv sťažovateľa recipovať jeho názor o nevyhnutnosti jeho osobného výsluchu v tomto konaní.

52. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi, vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). Uvedený názor vyplývajúci z judikatúry ústavného súdu je aplikovateľný aj na tento prípad v súvislosti s namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy.

53. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

54. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019